

nu har givet deraf, vil tage denne Sag under Overveelse, og da det Hele jo kun dreier sig om en ubetydelig Sum i Forhold til de Interesser, som staa paa Spil, ganske sikkert vil støtte den ærede Minister i et saadant Forlangende. Jeg skal med Hensyn til de øvrige Ændringsforslag ikke udtale mig videre, idet der er givet en saa bestemt og klar Begrundelse af dem paa alle Steder og fra flere Sider. Skulde jeg omtale Noget, skulde det mærkvaerdig nok være et, som er af underordnet Betydning, nemlig det, der angaar Muren ved Exercerpladsen, idet det vilde være i det Mindste mig meget hjært, hvis det ærede Thing vilde bevilge det forlangte Besøb. Denne Mur er, det kan ikke nægtes, overordentlig grim og overordentlig forfalden, og jeg deler den Mening, som den ærede Minister har, at den vilde være meget uheldigt, om vi her skulde komme til at danne en ny „Petersens Passage“. Der er desuden en Grund til, hvorfor jeg ønsker, at denne Bevilling maatte blive given, og det er den, at det snart gaar med denne Mur ligesom med Mørkeport, at det bliver et kronisk Tilfælde paa Finantsloven, og jeg synes, at Bevillingen har en saa overordentlig ringe finantsiel Betydning, at det vilde være heldigt, om man undgik en slig Bevillings jævnligt Tilbagekomst, især da denne ikke angaar en Antikvitet, som det kunde være værd at bevare, saaledes som Tilfældet var med Mørkeport.

Ordføreren (Berg): De Bemærkninger, der ere faldne angaaende de stillede Ændringsforslag, give mig ikke Anledning til nogen længere Udtalelse, og jeg antager ogsaa, at dette vil være i Thingets Interesse i Forventning af, at vi i dette Formiddagsmøde kunne faae dette og det næste Afsnit tilendbragt. Det forekommer mig, at min ærede Kollega i Finantsudvalget, det ærede Medlem for Præstø Amts 1ste Valgkreds (Scavenius), excellerer i stærke Udtryk imod Fler-tallet. Han kunde ikke finde et mere passende Udtryk angaaende Fler-tallets Stilling til Ændringsforslaget under Nr. 81 end at kalde vor Stilling meget urimelig. Det forekommer mig ikke, at den Slags Udtryk just styrker de givne Grunde, eller at det er heldigt strax at betegne det, vi tro er meget rimeligt, som meget urimeligt. Den ærede Minister kom med en Bemærkning, som jeg skal indrømme vilde være kommet fra min Side — nu er den ærede Minister kommen mig i Forløbet — det er den, at man nu synes i dette Dieblit at lægge en saa overordentlig Vægt paa at gjøre de Erfaringer gjældende, som vi hørte, man i 1870 havde indsamlet med Hensyn til Forterne. Men hvorfor har man ventet i disse 5 Aar med dette, hvorfor er man ikke kommen med det før, hvorfor bringe det frem just i samme Dieblit, man har foreslaaet, at Forterne tilligemed en Artilleribatalion skulde gaa over til Marinen? Der er Noget i dette Sammentræf, som kunde

synes at tyde paa, at Fler-tallet har Ret til at have nogen Formodning om, at Vedtagelsen af det dog vil styrke den modsatte Opfattelse af Fler-tallets med Hensyn til Forternes fremtidige Stilling. Det maa jeg fastholde imod de Anmærkninger, der ere komne. Den ærede Minister undlod ikke, hvad jeg paaffønner, at rose Udvalget for dets Holdning overfor Ministeren. Det forekommer mig indlertid, at den ærede Minister alligevel gif Fler-tallet lidt for haardt paa Klinggen efter denne Tilstaelse om en imødekommende Holdning, som den ærede Minister fandt Anledning til at fremsætte. Den ærede Minister siger, at man stiller Underofficererne ugunstigt. Udvalgets Fler-tal stiller ikke Underofficererne ugunstigt, det har ikke i Sinde at berøve dem en eneste af de Rettigheder, de nu have. Man har ogsaa viist sig meget velvillig overfor dem, da der var Tale om Pønningstillæg, hvad den ærede Minister jo meget vel vil erindre, men fordi man ikke kan gaa ind paa ethvert Krav, naar et saadant er sammenhængende med flere andre Betragtninger, er det ikke berettiget at sige til os, at vi i den Anledning ville stille den ene eller anden Embedskreds, den ene eller den anden Stat saa og saaledes, det maa ses i Sammenhæng med samtlige de Spørgsmaal, som staa i Forbindelse dermed. Naar det gjentagende er sagt, saavel af den ærede Minister som af Medlemmer her i Salen, at Underofficererne i Kjøbenhavn var ugunstigere stillede end deres Kammerater i Provindserne, skal jeg dog bemærke, at man, saavidt jeg veed, dog betragter det som en Fordel at være ansat ved en Afdeling her i Kjøbenhavn; hvorledes disse to Ting kunne rime sig sammen, skal jeg henstille. Endnu stærkere Ytringer brugte den meget ærede Minister, naar han sagde, at vi ville straffe Underofficererne for en formentlig Mangel paa Smødekammen hos den ærede Minister. Nei, det ligger slet ikke i Forslaget at ville straffe Noget, og det er efter min Formening ikke billigt mod Fler-tallets Stilling at fremsætte disse Udtryk. Kommer jeg tilbage til en Grund til, Forholdet til Kjøbenhavns Kommune, som jeg og Fler-tallet i det Hele lægger megen Vægt paa, da skal jeg erkjende, at den meget ærede Minister har for saa vidt skilt sig velvillig overfor dette Spørgsmaal, som han dels erkjendte, at Kjøbenhavns Kommune forholdsvis var gunstigere stillet end Provindsstjorbsterne, og dernæst ogsaa, saa vidt jeg opfattede den meget ærede Minister, antydede, at en Lov om dette Forhold ikke var utænkkelig, kun at han ikke fandt Diebliffet gunstig derfor. Nuvel, den meget ærede Minister finder ikke Diebliffet gunstigt for at tilveiebringe Forudsætningen for denne Foranstaltning, og med samme Ret sige vi, at vi ikke finde Diebliffet gunstigt for Foranstaltningen, førend vi have Forudsætningen. Kunne vi nu enes paa engang om Forudsætningen og Foranstaltningen, saa vilde det være det Heldigste, saa